

FRUKE NAHRGANG

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΕΡΑΥΝΟΙ

Αρχίζει το ματς!

Η **Frauke Nahrgang** γεννήθηκε στο Σταντάλεντορφ και έγινε γνωστή ως συγγραφέας παιδικών βιβλίων. Έχει εργαστεί ως δασκάλα δημοτικού, ενώ εδώ και αρκετά χρόνια ασχολείται με τη διδασκαλία της ανάγνωσης.

Ο **Nikolai Renger** γεννήθηκε στην Καρλσρούη και σπούδασε Οπτική Επικοινωνία στο Πανεπιστήμιο Εφαρμοσμένων Τεχνών του Πφόρτσχαϊμ. Συνεργάζεται ως εξωτερικός εικονογράφος με διάφορους εκδοτικούς οίκους και πρακτορεία, ενώ από το 2013 εργάζεται στο Ατελιέ Remise στην Καρλσρούη.

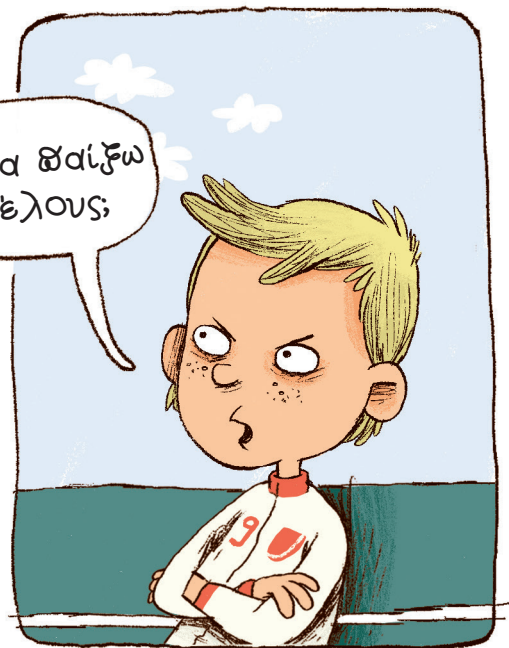
ΟΙ FRAUKE NAHRGANG
ΜΙΚΡΟΙ
NIKOLAI RINGER
ΚΕΡΑΥΝΟΙ
Αρχίζει το ματς!

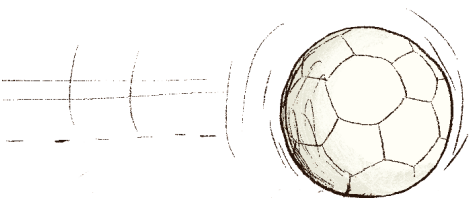
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΟΤΡΟΦΗ

Πότε θα παίξω
εθιτέλους;

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΣ

Αυτό είναι ανήκουστο! Η μπάλα κυλάει στο χορτάρι κι εγώ είμαι απλός θεατής! Εγώ, ο Φιν Μέλτσερ, ο πιο επικίνδυνος επιθετικός των Κεραυνών! Και τη θέση μου στο γήπεδο έχει πάρει αυτός ο Κέβιν.

Τραβάω ανυπόμονα το μανίκι του Ντιρκ, του προπονητή μας, και τον ρωτάω: «Πότε θα μπω **επιτέλους** στο παιχνίδι;»

«Είναι η πέμπτη φορά που με ρωτάς», μου λέει ξεφυσώντας. «Αφού ξέρεις ότι κανονίσαμε να παίξουμε αυτόν τον φιλικό ειδικά για να δοκιμάσω τον καινούριο παίκτη».

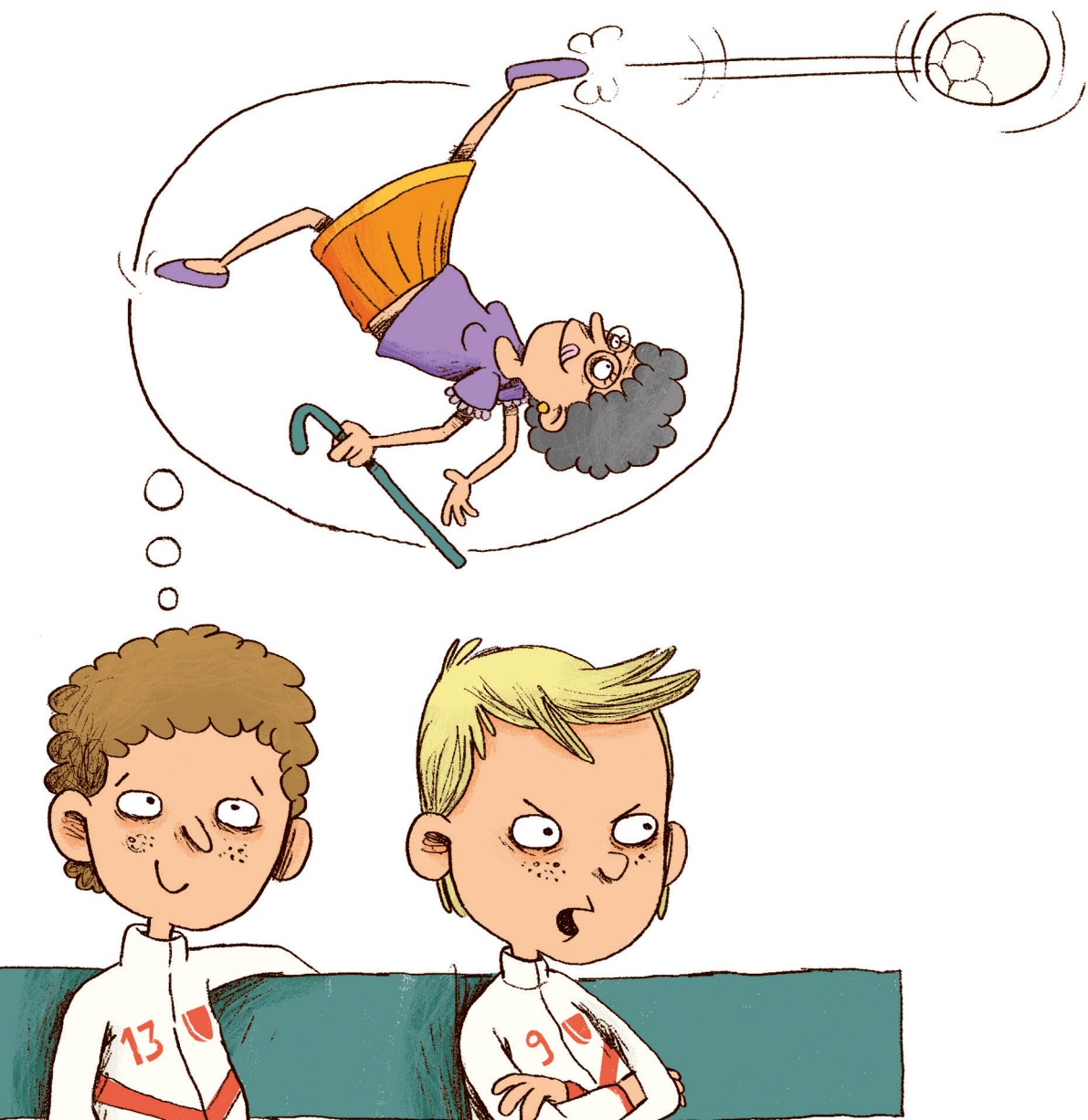
«Ναι, ναι, το ξέρω!» μουρμουρίζω κακόκεφος.
Προφανώς και το ξέρω. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι
μου αρέσει κιόλας. Ο Μαξ φταίει για όλα. Αυτός μας
κουβάλησε τον Κέβιν. Όσο εγώ έλειπα διακοπές με
την οικογένειά μου, ο Κέβιν μετακόμισε δίπλα στον Μαξ.
Κι εκείνος δεν είχε τίποτα καλύτερο να κάνει απ' το
να πιάσει φιλίες μαζί του. **Πφφ!** Και να σκεφτείς
πως είμαστε κολλητοί από τότε που πηγαίναμε
στο νηπιαγωγείο.

Άσε που είμαστε φοβερό δίδυμο και στην μπάλα.
Ο Μαξ είναι κεντρικός αμυντικός. Δεν χάνει στιγμή
από τα μάτια του τους επιθετικούς και μοιράζει πάσες.
Συνήθως σ' εμένα, δηλαδή. Ένα σωρό γκολ έχουμε
βάλει μ' αυτό το σύστημα.
Αλλά τώρα κανακεύει αυτόν τον Κέβιν. Να, μόλις του
έδωσε άλλη μια ονειρεμένη πάσα. Το μόνο που έχει να
κάνει εκείνος είναι να απλώσει το πόδι του κι αμέσως
η μπάλα καταλήγει στα δίχτυα.

«Σιγά, αυτό θα το έβαζε κι η γιαγιά μου», ψιθυρίζω
στον Τίμι, που κάθεται δίπλα μου στον πάγκο.

Τον Τίμι δεν τον πειράζει που είναι πάντα
αναπληρωματικός. Μου χαμογελάει και λέει: «Έχει
η γιαγιά σου φαρμακερό σουτ σαν του Κέβιν;»

ΟΧΟΥ!

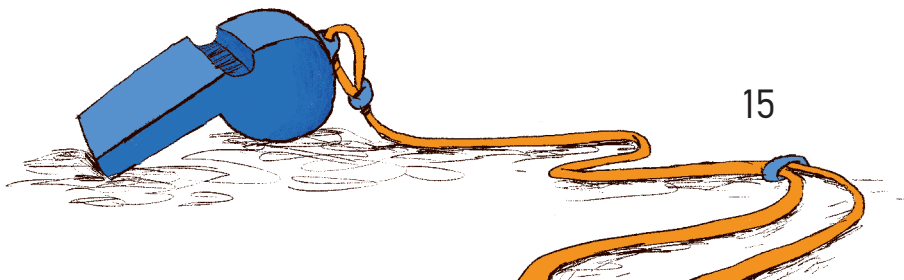
Στο δεύτερο ημίχρονο μπαίνω επιτέλους αλλαγή.
Στη θέση του Άλι. Με δυο λόγια, ο Κέβιν συνεχίζει
να παίζει. Εκείνος θα παίζει συνολικά δύο ημίχρονα κι
εγώ μόνο ένα. Απίστευτη αδικία! Αλλά δεν προλαβαίνω
να θυμώσω, γιατί ο διαιτητής σφυρίζει για να αρχίσει
το παιχνίδι.

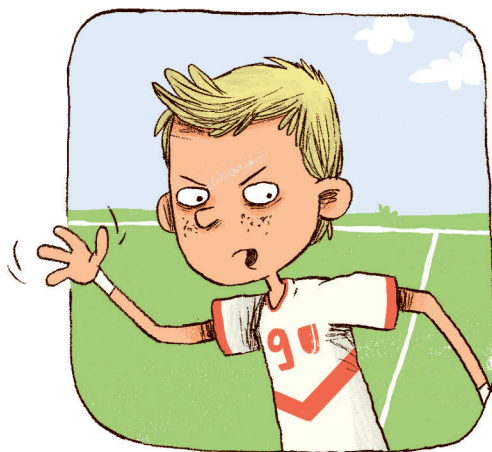
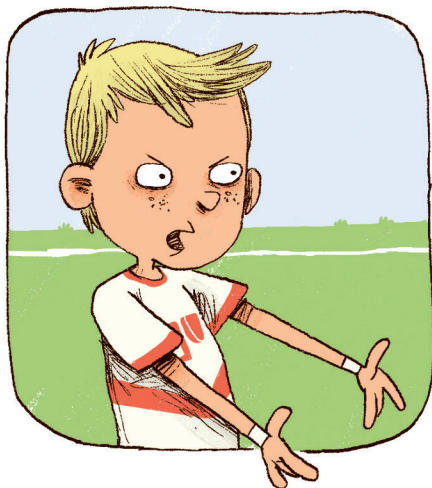
Ο Μαξ έχει την μπάλα. Εγώ τρέχω να πάρω θέση.

Τώρα θα μου δώσει πάσα και μετά...

Και μετά τίποτα, διότι ο Μαξ πάσαρε στον Κέβιν.

Μα καλά, δεν με βλέπει;

Κάπως έτσι εξελίσσονται και οι επόμενες φάσεις. Του κάνω νοήματα και χοροπηδάω πάνω κάτω σαν καλικάντζαρος. Και ποιος παίρνει την μπάλα; Ο Κέβιν!

ΑΡΡΡΓΚ!

«Έχουν πάθει κάτι τα μάτια σου;» ρωτάω τον Μαξ.

«Όχι, γιατί;» αποκρίνεται απορημένος.

Καλώς, αφού δεν εννοεί να το καταλάβει, μπορώ να τα καταφέρω μια χαρά και μόνος μου.

Κατευθύνομαι σαν αστραπή προς τον αντίπαλο
παίκτη, αρπάζω την μπάλα και τρέχω προς το τέρμα.
Με κυνηγούν δύο αμυντικοί, αλλά δεν μπορούν να
με φτάσουν! Έχω ήδη σουτάρει.

ΜΠΑΜ!

Τέλεια! Η βολίδα μου θα σκίσει τα δίχτυα!

Φτου! Το σουτ σκάει με δύναμη στο δοκάρι, η μπάλα
κάνει γκελ και πέφτει μπροστά στα πόδια του Κέβιν,
που μ' ένα χαλαρό πλασέ τη σπρώχνει προς το τέρμα.

Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα. Ο παλιοκλέφτης βάζει
το **διωό μου** γκολ. Και μετά πανηγυρίζει λες
και πήρε το Παγκόσμιο Κύπελλο. Ειλικρινά κοντεύω
να σκάσω από το κακό μου.

